

«Η «Ρυναίκα και το Νευρόσπαστον» παλαιόν συνάλλαγμα τού θιάσου εξηγημένη άλογότατος και έμα τή εφαι εις τό πρόγραμμα από τόν κοσμάκη. Η κ. Κ. Θεοδοριδου διατηρεί όλην τήν εδνηνσίαν, τήν θερμότητα, τήν δύναμιν και τήν λεπτότητα των μεταπτώσεων, τέλος τόν απαιτητόν περιορισμόν και αναφάνη και πρό 15 περίπου έτών. Θαυμαστή καλλιτέχνης θαρραύουσα και τόν χρόνον ακόμη. Είς τάς σκηνάς των μεγάλων μεταπτώσεων τής γ' πράξεως ποία σοφία, ποία αντίληψις! Ποία προσοχή προσέτι εις τήν λεπτομέρειαν, τι θεατρικά άντικεί, γιά να μήν τρώη ένα γούτο εις τά χαμηλάματα σημάια τής φωνής, σιά αισθηματικά σημάια, όποια κυριαρχία έπι τού άκρασθηρίου και ποία κλίμαξ φωνής, ώς είδος έγερτηρίου σελπισματος προς τήν άκοιραστην προσοχήν μας και τόν θυμασμόν μας.

Δέν έχω δροξιν βιάλα τής να μιλήσω γιά κανένα από τούς συναδέλφους τής ποδ παίζου, μαζί τής σ' αυτό τό έργο. Έξ σημειώσω μονάχι τό θεατρικό καράκι τού Άγγλου κατή (κ. Κοϊδής). Και φυσικά τήν κ. Άλκείου, άλλόν παραστασιασμένην όμως από τήν Αθηναϊκήν αλλην τής, στήν κλήν τής Μάδριτης.

Η «Άστορνός τού Άουρμάτου» είναι ένα έργον άρκετά κακοφικαγμένο και ως λιμπετό και ως μουσική. Έχει δε και τό ελαττωμα τής άνομοιότητας.

Η μεάμοιή πράξις τής άρχής είναι γιά πέταγμα, δ άκρότης χασμάτι. Βουηθούνας και τού συνθέτου. Από τά μέσα τού έργου μέχρι τού τέλους κάθε τρώγεται με τήν εισαγωγήν άλλου φανταστικού στοιχείου και άλλων ανατολικών, Άσιατικών ακριβέστερα, ποίθων, που έγεναν τής Μόδας και εις τήν όπερέττα (μετά τήν άργασία τού Ίγκορ Στραβίνοβιχ στα μπάλετα «Φουσία τής Άνοξής» και «Γάμος»), ύστερα από τήν έπιτυχία τής «Μπαγιαντέρας».

Σκηνογραφίες και συνδυασμοί ήλεκτρικών φωτισμών, είναι πολύ στή θέσι τους σιά «άνομοια» που από έτών, με τόν θιάσο Τραχά—Αρόμαλη μαρ ευνηθίσαν σ' εύχέρηστες μικροεκλήξεις σ' αυτό τό σημάιο.

Άγιος λέξις γιά τήν θεάτρισι. Ο κ. Αρόμαλης είναι εξαιρετός. Είναι ήθοποιός με φ' ά λ η ς ρ ά τ σ α ς. Δέν τόν ενθουμάμαι μέτριον, εις κανένα έργον, από περισσότερα τών 15 έτών! Φαινόμενον αυτό γενικής και άπολυτούς ικανότητος, εις τό παγκόσμιον θεάτρον, αναμφισβήτως. Η πρώτη άρετή του είναι ίσως ότι είναι διασκεδαστικός. Πόσον πρέπει να προσέξουν και σ' αυτήν τήν άρετήν οι ήθοποιοί μας και πρό πάντων τού ε λ α φ ρ ο υ θεάτρον μας. Μπορεί να έχης είκοσι άρετές στο θεάτρο, δέν φθάνουν, αν δέν έχης τήν ικανότητα να θ ι α σ κ ο ε δ α β η ς (ή λέξις από τήν καλλίτερη και τήν ευγενέστερη άκροαγήτης) τόν θεατή σου. Γι' αυτό τό είδος τού θεάτρον είναι άλλωστε ή κυριώτερη και τήν έχει εις μέγιστον βαθμόν δ Αρόμαλης.

Η δημιουργίαις του είναι όλες ελαφρότητα, θα έλεγες ότι τής φαίνεται από θαμβάκι, πόσον εύκαλές είναι. Και τόν χειρατέσο τύπο τόν παρουσιάζει μαλακωμένον, μέχρι τού εύγενικού. Σε τούτο δοηθεί ναράλληλα και ή φυσική, ή ανθρωπινή πλέον άξιοπρόπειά του, τό εύγενικό πνευμα του. Τραγουδι, χορός, γκιματίτσες, πρόζα, είναι όλα ελαφρότα και θεατρική έμπνευσις.

Ένας έπίσης πού, χωρίς να έχη τήν ελαφρότητα του, έχει όμως κοινήν με αυτόν τήν φιλομαίαν είναι δ Τραχάς. Έπιδ ένας Έλλην ε δ σ α ν ε ι δ η τ ο ς ! Ητο εις τό δραματικόν θεάτρον, Άκόμη ή ρομάνη τής φωνής του σχίζει τ' αυτιά μου, μετά πάρον εισορις σχεδόν έτών, από τήν δημιουργίαν τουτου «Άγλου» στόν «Οθέλλο» τόν όποτον όμως Άγλου παρεξήγησας τότε καθ' έλευκλήριαν γιάτι τόν έκανεν έναν εκ παποθήσας και εκ γενετής διαβολόα, ενθ εις τό κείμενον τού Μαξίμη π α ρ α σ τ ο ρ ε τ τ α απλώε, από μία σειρά άκλουσιτών συμπτώσεων και γλωσσώνιας, από τήν μία φαυλότητα εις τήν άλλην, έως ότου πέση στήν φρικτήν άμικίαν. Και τού έφθασε να τό άποφασίση γιά να μεταπηθήση στο θεάτρο τής Όπερέτας!

Τό μυστίο του είναι μοναδικόν και είναι άποφασισμένος μόλις πατήση τό πόδι του στή σκηνή, να κρατήση τόν ρόλον του, τού κάθε δέν τού πάει, αν είναι ανάγκη και με τά δόντια. Αυτό δέν είναι πάντοτε τό ιδανικόν γιά τόν θεατήν αλλά γιά τόν ήθοποιόν είναι εθέσια με μορφή τού επαγγελματικού ήρωισμού. Πάντως ή ζωηρότης και ή εύσυνεθηρία τού Τραχά είναι μάθημα όχι κοινό γιά τούς συναδέλφους του και μάλιστα τάς νεώτερούς του. Να μην ξεχνόμας πως ό κ. Τραχάς, ή άεικίνητη αυτή σ δ ο ς ρ α, κλησιάζει τά πνεύματα και ότι δ μοναδικά διαχυτικός αυτός ήθοποιός που τό θεωρεί καθήκον του και αυτός να διασκεδάση, με δυα μέσα διαθέσει, τό άκροατήριό του, κάθε έράδα, χωρίς κλονισμόν ή έξασθέντην είναι εις τήν καθημερινήν του ζωήν άνθρωπος κάθε άλλο παρά διαχυτικός και φάσεως μελαγχολικής μάλλον.

Η δ. Δαμάσκου εις τήν πρώτην πράξιν μας έθεσεν τήν έλλείονα ότι έπηρε έπανά τής κανένα—δυο συνάδες κρέας—τύχη άγαθή, τής έχει λιγάκι ανάγκην, αλλά στήν δευτέρα πράξιν άποκαλύπτεται ότι ήτο όπτική ή ραπτική άκότη, ή διασφάνεια τού ανθρωπίνου σφοδρώματος τής μένει άμετάβλητη. Αυτό όμως τής χαρίζει άπειρον ελαφρότητα στόν χορόν και σιά τέλους καταστή να τής δώη μία χάρι όλίγο ανεπαρκή, και όχι άρκετά (και φυσικά) και αυτή θραυμένη, άλλ' έπισποθήποτε π ρ ο σ ω π ι κ ή. Τό κοστούμι τής τής β'. πράξεως χαριστιμένον γούστου και οι τόνοι του γλυκείς. Όσο γιά τό τραγουδι, δουλειά, δουλειά να μαλακώσουν λίγο ή νότες και να θορθηθή όσο είναι δυνατόν ή άρβουσις τής.

Η δ. Κολυβα έδιορθώθηκε από τά καλαι άμαρνήματα των διαρδολών και των άντασθητικών συστάσεων, καίτοι όχι έντελώς. Άλλά είναι άντιπόρορα κλονημένη. Έκείνο τό πράσινο σακιά τής β'. πράξεως με τής γελοίες εκείνας σούρες προς τά κίτω, γρήγορα εις τήν φυσία! Ίσως να έδραπε να τήν άκολουθήση εκεί και ή ράφιρα τής.

Όξ κ. Γιατρού ελάχιστοι ήθοποιός και έπίσης ελάχιστοι... τενόρος, ή δέ κ. Αδρη φεδερών «φαινόμενον». Είς τήν άπλήν έμιλλαν τής κατάλαθαίνεις ότι έγεννήθηκε φ α λ τ ο ν, είναι περιττόν έντελώς να τραγουδήση. Έχει μίαν άντιπόρορη διάσπαση στήν φωνήν τής, έλμοδιόλου γελοίων και έκνευριστικήν. Είναι πράγμα απίστευτον ότι καλλιτέχνης όποις ή κ. Πέπη Ζάμαπα δάχεται να έμφανίζεται πλάι πλάι με αυτήν.